

Ingmar Heytze – Vogels, vissen (2020). Tekst B (met woordverklaringen)

Vogels, vissen

- 1 Zet de radio uit. Je hoort niets nieuws. De stilte wacht geduldig af.
- 2 Vouw¹ de krant dicht. Hij was oud voordat hij werd gedrukt.
- 3 Zoek niet, deel niet, duim² niet tot je vierkant ziet.
- 4 Zet eindelijk het scherm op zwart.

- 5 Ik ben net zo bang als jij, net zo bezorgd voor iedereen
- 6 die ik niet missen kan. Ik had ook gespaard voor andere dingen:
- 7 verre reizen, eerste hulp bij een gebroken hart,
- 8 een auto die wat vaker start.

- 9 Maar: in Wuhan hoor je vogels zingen.
- 10 Boven China was de lucht nog nooit zo blauw.
- 11 In Venetië zien ze vissen in het helderste³ water sinds tijden.

- 12 De kunst van leven was altijd dezelfde: ongevraagd komen,
- 13 ongewild gaan, intussen doen wat je het liefste doet,
- 14 vrede sluiten met je lot⁴.

- 15 Sluit de voordeur. Zet de tuindeur open, voel de zon op je gezicht.
- 16 Denk voor je uit wat niemand hardop durft te zeggen:
- 17 wij zijn een virus dat een virus heeft gekregen.

¹ **vouw** – vouwen: papier over elkaar heen slaan

² **duim** – duimen: hier – swypebeweging met de duim

³ **helderste** – helder: klaar

⁴ **het lot**: bestemming van het leven

Sprachniveau (rezeptiv) B2

Syntax und Wortwahl

- Häufung von Hauptsätzen im Imperativ (V. 1-4, 15-16)
- Erleichtertes Verständnis durch intakte Interpunktion
- Wiederholung gleicher Wortgruppen: „net zo bang/net zo bezorgd“ (V. 5), „in Wuhan/In Venetië“ (V. 9, 11), Antithese „Sluit de voordeur. Zet de tuindeur open.“ (V. 15)
- Vertrauter Wortschatz, der bereits auf A-Niveau im Niederländischunterricht erlernt wird (radio, krant, hart, auto, reizen, water, kunst, leven, deur)
- Personifizierung V. 1: „De stilte wacht...“
- Präsens, Imperfekt, Partizip Perfekt, Plusquamperfekt

Semantisch

- Das Gedicht evoziert die Situation des Lockdowns.
- Strophe 1 fordert dazu auf, trotz der Isolation alle Medien zu schließen.
- Strophe 2 lässt die Angst und das Unwohlsein zu.
- Strophe 3 liefert den historischen Kontext zur Coronapandemie, auf die auch der Titel anspielt.
- Strophe 4 scheint eine positive Haltung innerhalb der gegebenen Beschränkungen zu stimulieren, doch das Gedicht endet in Strophe 5 sarkastisch mit der Erkenntnis, dass die Menschheit ebenso zerstörerisch wie „das Virus“ sei.